

Sopotnik Zoltán

Angyalkaparó

GLENN GOULD LÁT, LÁTÓ

A látó asszony először azt hitte, gúnyolódok, mikor azt mondtam, a szentimentalizmus szent. Majdnem kizavart a keskeny vályogházból. Szívesen írtam volna zongoradarabot róla Glenn Gouldnak, mondtam még utána valamiért. Olyat, hogy sírja össze a száraz zongorát, hogy fényesedjen tőle a cigány gettó széle, olyat, amitől felszámolják magukat a veszélyes algoritmusok. Erősen meglepődött, de bölcs maradt, beleszagolt a zsiros levegőbe, majd lassan dúdolni kezdett. Bachot, nem, Bartókot. A környék történetét, a felrobbantott, régi városét, amire a másikat húzták fel. Nem, Bachot. Bartókot. Eltérített polgárságot, vakrepülést.

TERAPIKUS RÖGÖK

Beleszédültem a zuhanás nyelvébe, mégis csak az árnyékát megérteni volt erőm, hitem. Arccal a földnek, aminek egy részét nemrég kemoterápiára vitték el hatalmas katonai teherautók. Arccal lefelé, mert a széplények leesését látni és elmagyarázni a telepen lakóknak még nem vagyok kész. Egyelőre csak én, Rög, a szerzetes, a cigányok és a nyest látja a tiszta valót, de eljön a pillanat, amikor a kérdésekre nem lesz elég válaszokat adni, több kell. Legalább két párhuzamos univerzum zajával, zenéjével több. A régi, beteg rögökkel a számban meg kell várnom, míg a felgyógyított földet visszahozzák, talán akkor megszületik bennem a mondás esélye. Kegyhelyaruló bódém köré saját Paradicsomot építhetek.